

Sentimente de calatorie

22.08.2002

Sunt din nou pe drum! In ultimul timp am fost foarte des pe drum. Dintr-un colt in altul, cu un scop sau altul, cu un mijloc de transport sau altul. Dar nici o calatorie nu seamana cu alta, si asta nu pentru ca multe calatorii au teluri si directii diferite, ci mai ales datorita a ceea ce se petrece in tine, a ceea ce simti, ce te apasa sau ce iti da aripi. Si poti sa simti aceeasi intamplare total diferit in functie de starea ta spirituala. La aceeasi reclama la televizor poti sa te gandesti la ceva anume intr-un moment si alta data, dupa o anumita intamplare din viata ta sa o privesti cu totul alti ochi si sa simti cu totul altceva la vederea a acelasii imagini. La fel si cu calatoriile inspre acelasi loc, cu acelasi tel si cu acelasi mijloc de transport. Poti sa simti la aceeasi calatorie ca te duci inspre necunoscut, ca te duci inspre libertate, inspre siguranta sau inspre inchisoare. Acelasi loc poate insemna ceva cu totul diferit in zile diferite.

Imi amintesc cum am plecat intaia data in Germania. Eram cu trupa de dansuri si aveam o serie de spectacole in Germania. Aveam in mine un **sentiment de curiozitate**. Oare ce se afla dupa zidul acela, numit granita intre state, oare ce face sa fie totul asa de schimbat, ca oamenii sa fie cu totul altii si strazile sa arate altfel? Aveam in mine o curiozitate de om fara tel, care doreste sa mearga, sa vada si sa se intoarca. Era vorba deci doar de o scanare superficiala a unei situatii noi, a unui teritoriu nou. Faptul ca eram cu prietenii mei, ca aveam totul asigurat, ca eram pentru a ne distra si pentru a distra pe altii ma facea sa nu ma ingrijorez deloc si sa nu-mi fac ganduri de ceea ce m-ar putea astepta acolo. Asa ca primul contact cu Germania mi-a fost relativ indiferent. Nu am simtit ceea ce probabil au simtit altii si ce povestesc unii, ca au simtit ca acolo vor sa-si petreaca viata, ca acolo vor sa fie viitorul lor. Acest sentiment il ai cand te copleseste materialul, cand ti se pare ca vitrinele sunt mai bogate si strazile mai curate. Dar acest sentiment nu are nimic realist in el, pentru ca ceea ce faci este doar sa scanezi un loc, sa treci superficial prin el, deci nu-ti poti crea o imagine adevarata si completa despre acel loc.

In timpul calatoriei acelea, interiorul meu imi dadea aripi sa ajung cat mai repede acolo si sa vad cat mai multe, sa adun cat mai multe lucruri superficiale in mine.

A urmat a doua etapa, o alta calatorie. A fost o calatorie in care purtam un **sentiment de mandrie**. Ma duceam pentru o luna la un curs de vara la o facultate din Germania pentru ca am avut norocul sa primesc o bursa pentru acest curs. Calatoria a fost lejera si eram nerabdator sa vad ce se va intampla acolo. Era o alta nerabdare, nu vroiam sa vad lumea sau locurile, nu vroiam sa vad cu coltul ochilor cate ceva, indiferent fiind, ci doream sa ma afund in stilul lor de viata de la suprafata, pentru ca intr-o luna, la un curs de vara poti vedea doar

cum se poarta lumea care e gazda cu oaspetii. Aveam un sentiment de mandrie in mine, pentru ca eram un reprezentant al unei tari si pentru ca nu eram acolo sa le fur tara sau locul de munca, nu eram atat de important ca persoana, ci ca cetatean al unei tari anume. Faceam parte dintr-un grup de straini, eram un strain intre straini si pe nimeni nu deranja acest lucru, nimeni nu se uita cu ura la noi, nu se uita cu dispret sau cu mila. A fost una din putinele dati cand nu mi-a fost rusine sau nu m-am ferit sa vorbesc romaneste in gura mare intre altii si ecusonul pe care scria Romania il purtam la vedere.

In timpul calatoriei acelea interiorul meu imi dadea aripi sa ajung acolo si sa traiesc printre niste pseudonemti, sa adun cat mai multe lucruri in mine care m-ar putea ajuta intr-un eventual viitor.

Dar a urmat si un alt tip de calatorie, cea inspre necunoscut. Cand te duci intr-o tara pe care o cunosti relativ putin si nu stii ce se va intampla in ea, daca vei ramane sau nu, cat timp, cand te vei intoarce inapoi, daca intoarcerea va fi doar ca sa-ti vizitezi locurile natale sau de tot, cand nu stii ce se va intampla si daca-ti va place acolo sau nu, in interiorul tau isi are ascunzisul **sentimentul de neliniste**. Dar e o neliniste mai mica decat in cazul altora care au renuntat la tot ce aveau si s-au pus pe drumuri, hotarati sa ramana acolo unde au vazut cu ochii, stiind de la inceput ca nu se vor mai intoarce, fie ca se vor simti bine, fie ca nu. In acest caz de plecare definitiva incerci sa te adaptezi din prima clipa si calatoria e o schimbare totala in tine, cand ajungi la tel esti schimbat fara sa-ti dai seama. La mine nu era vorba de asa ceva, eu ma duceam la facultate pentru un an, apoi aveam posibilitatea sa fac ce vreau, daca vreau sa ma intorc, daca vreau sa continui inca un an, doi sau chiar sa aleg sa raman de tot acolo. Si asta era nelinistea care ma manca pe mine, pentru ca nu stiam ce voi alege, ce voi simti si ce voi face in urma liberei alegeri la care aveam posibilitatea. Era nelinistea propriei hotarari, propriului Eu.

In timpul calatoriei acelea, interiorul meu imi dadea aripi sa ajung acolo si sa traiesc printre nemti, sa adun cat mai multe informatii despre viata lor reala si sa incerc sa ma afund in viata lor de zi cu zi.

Nu dupa mult timp a urmat o alta calatorie spre aceleasi locuri, adica reintoarcerea din „concediul“ facut din nou acasa, adica in tara. Daca locuiesti si traiesti intr-un loc departe, dar stii ca nu vei ramane acolo, ca nu este si ca probabil nu va fi niciodata casa ta, ai un **sentiment de libertate** in momentul in care te intorci in noul tau camin provizoriu, in pseudocasa. Pentru ca te duci departe de casa parinteasca, cu regulile ei si cu legaturile pamantesti, te duci intr-un loc care nu a creat inca nici o legatura pentru tine, care nu te

obliga la nimic si unde ai toata libertatea pe care ti-ai dorit-o, sa faci orice, la orice ora si sa nu-ti pese de ce ar fi trebuit de fapt sa faci, sa nu trebuiasca sa te gandesti la alte persoane apropiate tie. E o libertate tinereasca, o libertate imatura care te maturizeaza. Aceasta libertate nu o mai poti avea cand vei avea o casa a ta, unde trebuie sa te ingrijesti de ea si de familie si unde grija zilei de maine este mai puternica si o simti foarte adanc in tine. Si libertatea asta tinereasca te face sa te bucuri ca te duci spre locuri care incep sa nu-ti mai fie necunoscute, incep sa dea la o parte misterul dintre tine si stilul strain de viata si incearca sa te faci sa te simti bine primit sau chiar strain de ele.

In timpul calatoriei acelea interiorul meu imi dadea aripi sa ajung acolo unde mai fusesem, in pseudocasa mea si sa ma simt bine pentru o perioada necunoscuta alaturi de persoane necunoscute fata de care nu simti nimic.

La un moment dat, din mijlocul persoanelor necunoscute iese o persoana la care incepi sa tii, pentru care crezi niste sentimente de apropiere, si care tine locul cat poate de bine persoanelor care le-ai lasat in urma ta. Iti doresti sa vizitezi, sa te intalnesti cu persoanele din copilarie, care te cunosc de o viata si alaturi de care s-au intamplat multe, dar totusi, in momentul in care faci din nou calatoria spre pseudocasa ta, te bucuri mai mult, pentru ca poti fi alaturi de persoana care este tot timpul langa tine acum si nu doar in concediul facut in locurile natale, persoana care in a ajuns sa iti cunoasca mai bine ultimele intamplari decat oricare altul din prietenii indepartati. Si asta pentru ca exista un sentiment care nu ti-l poate da nimeni de la departare, si anume afectiunea locala si personala. O astfel de afectiune nu se poate oferi si primi prin scrisori, poze sau telefon ci doar pe viu, de cineva care este langa tine. Asa ca in momentul asta faci calatoria cu un **sentiment de dragoste** si iti lasi prietenii in urma cu promisiunea ca ai sa-i mai vizitezi si alta data, dar simti ca incetul cu incetul se indeparteaza de tine sau poate chiar tu ii indepartezi de tine, dar nu-ti dai seama si chiar si daca realizezi acest lucru, iti zici ca este o stare normala.

In timpul calatoriei acesteia interiorul meu imi dadea aripi sa ajung acolo si sa traiesc fericit alaturi de persoana care-mi dadea din nou un sens in viata spirituala si care ma facea sa ma simt o persoana cu suflet si viata.

Vorbeam inainte de libertate. Dar tocmai aceasta libertate imatura te face sa doresti mai devreme sau mai tarziu maturitatea libertatii si sa-ti doresti o libertate ingradita de tine insuti. Simti nevoia sa ai ceva al tau, personal, sa transformi pseudocasa intr-o semicasa, unde sa te simti bine, in siguranta intre cei 4 pereti, dar sa nu fi legat de ea, si sa mai ai totusi libertatea sa pleci oricand, bineinteles ceva mai greu decat ai fi facut din pseudocasa. Astfel ca

iti cauti un loc unde sa te stabilesti temporar pana te hotaresti incotro vrei s-o iei in viata si sa-ti stabilizezi sentimentele fata de un anumit loc pe care pana acum l-ai cunoscut doar subcutanal, fara influenta organelor din tine, doar cu pielea si cu straturile de sub piele, adica tot destul de superficial, in ciuda timpului lung petrecut in pseudocasa. Dar ea nu-ti poate da acelasi sentiment de cunoastere, pentru ca libertatea pe care o ai in ea iti ascunde greutatile vietii si privesti totul prin ochelari roz. Cu intrarea in semicasa te lovesti de lucruri pe care inainte nu le luai in calcul, dar ai o mai mare siguranta care iti permite sa faci planuri de viitor, sa calculezi eventuale investitii si economii. Astfel ca in momentul cand stii ca te intorci in asa un loc ai un **sentiment de siguranta**, pentru ca te intorci in ceva ce incetul cu incetul s-ar putea transforma din semicasa in casa. Dar la asta nu-ti sta gandul inca, inca mai ai libertatea ingradita doar de tine si nu vrei sa o dai in schimbul unei legaturi fixe cu garduri inalte peste care nu poti trece fara sa strici ceva.

In timpul calatoriei acesteia interiorul meu imi dadea aripi sa ajung acolo si sa traiesc in ingraditurile create de mine, in siguranta oferita de ceea ce mi-am oferit eu sau alte persoane apropiate spiritual de mine.

Dar aceeasi siguranta, aceleasi ingradituri facute cu propriile maini iti pot deveni cu timpul gratii si propria casa iti poate deveni inchisoare. Si asta se intampla pentru ca viata nu este niciodata de partea ta si niciodata nu-ti ofera ce ti-ai dori, ci incearca sa te doboare de fiecare data cand nu esti atent si ii intorci spatele, asa ca de obicei ceea ce vrei tu ti-este luat. Si daca acel ceva isi avea locul in viata ta si in semicasa ta si te facea sa-ti doresti sa te intorci cu drag in ea, iti oferea acea caldura pe care ti-o ofera doar un camin, in lipsa ei nu mai ai nimic ce sa te atraga in interiorul ei si astfel prezenta ta in ea o simti ca pe o obligatie neinfluentabila, ca un arest la domiciliu, intr-un loc rece si inchis. In acel moment nu-ti doresti sa te intorci acolo, chiar daca trebuie, si de aceea apare **sentimentul de intoarcere in inchisoare** in propria ta casa. Te macina in interior, dar o faci totusi, pentru ca asta e decursul normal al vietii, o viata cruda care nu asculta de dorintele tale.

In timpul calatoriei acesteia interiorul meu dadea din aripi si se zbatea ca o pasare in colivie simtind ca e dusa la pieire. Simteam cum ceva din mine incearca sa iasa si sa-si ia zborul in alta parte, sa ma lase pe mine gol pe dinauntru sa ma duc in acel loc gol. Un gol in gol...

Manuel Fernbacher, 25.08.2002